

Срѣщнала едно дѣте.

— Ей, — викнала тя — ти човѣкъ ли си?

— Тепърва ще стана човѣкъ! — гордо отговорило момчето, като подрипвало и едва ли не искало изведнажъ да стане голѣмъ човѣкъ.

— Играй си тогава, не ми трѣбвашъ.

Върви по нататѣкъ и срѣща единъ грохналъ старецъ.

— Стой — вика тя: — ти човѣкъ ли си?

— Бѣхъ човѣкъ! — отговаря старецътъ.

— Върви си, не ми трѣбвашъ, промърморила мечката и продължила пѣтя си.

Върви по-нататѣкъ. Срѣща единъ човѣкъ на конь.

— Стой! — вика тя: — кой си ти?

— Азъ съмъ човѣкъ, отговорилъ той и сприпналъ коня си.

А мечката по него, по него и го наближила. Тогава конникътъ извадилъ сабята си и ударилъ мечката. Видѣла тя, че работата ѝ е спукана и бѣжъ да я нѣма. А конникътъ безъ да се мае много-много, свалилъ пушката и гръмналъ по нея.

Срѣщнали се пакъ мечката и комарътъ

— Ей, комарьо, може право да казвашъ, че човѣшката кръвь е най-сладка, ала други пѣтъ да се не подигравашъ тѣй съ мене, — дума мечката.

— А че какво има? засмѣлъ се комарътъ.

— Какво ли? Съ човѣкъ шега не бива. Току-що го застигнахъ, измъкна езикъ три аршина дълъгъ и цапъ! по мене. Добрѣ че не бѣше силно. Послѣ свали нѣщо дълго отъ рамото си и духна прѣзъ него по хълбока ми, че едва се свързѣхъ отъ болка. И сега ме сърби кожата.

Затръшкалъ се отъ смѣхъ комарътъ, смѣлъ се, смѣлъ се, че едва не се прѣсналъ отъ смѣхъ.

М. Б.